

Sygn. akt V CSK 351/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. G.

przeciwko W. O. i Województwu (...)

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 października 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego W. O. 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**

**3) oddala wniosek pozwanego Województwa (...) o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A. G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 października 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01,

OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepubl.).

Powołanie się na przesłankę uregulowaną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca przedstawiła rozbudowane uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, starając się wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego zrzeszonego w wyraźnie określonej przez skarżącą organizacji, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych regulujących uprawnienie sądu powszechnego do przeprowadzenia dowodu z urzędu oraz ciężar dowodu w procesach dotyczących odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną błędem w sztuce medycznej, a także, iż skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona. Jednakże argumentacja w nim zawarta nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen przedstawionego zagadnienia prawnego, ani za tezą skarżącej o podnoszonych przez nią poważnych wątpliwościach interpretacyjnych. Jednostronne twierdzenia skarżącej ujęte w tym uzasadnieniu sprowadzają się do polemiki z prawidłowo poczynionymi przez Sąd II instancji ustaleniami faktycznymi. W odniesieniu do przedstawionego przez skarżącą zagadnienia prawnego należy też zauważyć, że w wyniku nawiązania do skonkretyzowanej organizacji, do której miałby należeć biegły sądowy, zagadnienie to jest wysoce kazuistyczne.

W ustalonym przez Sąd II instancji stanie faktycznym nie można się też dopatrzeć rażącego naruszenia prawa. Takiego oczywistego naruszenia prawa nie precyzuje również skarżąca, ogólnikowo stwierdzając jedynie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczenie się tylko do takiego stwierdzenia nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 19 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 163/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 28 listopada 2008 r., sygn. akt IV CSK 394/08, niepubl., postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CZ 28/06, niepubl.). Brak jest jakichkolwiek argumentów, które przemawiałyby za wystąpieniem tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, niepubl.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Odnosząc się do wniosku pozwanego W. O. o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego należy uzupełniając zauważyć, że ich wysokość uzasadnia fakt prowadzenia sprawy w drugiej instancji przez tego samego adwokata. Wniosek drugiego pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony, bowiem złożona odpowiedź na skargę

kasacyjną nie odnosi się do przyczyn przyjęcia jej do rozpoznania, zatem okazała się nieprzydatna na tym etapie postępowania.